

Szegedi Ítéltábla
Bf.II.264/2014/9.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. szeptember 11. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2014. február 25. napján kihirdetett **1.B.964/2013/19.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

a vádlott cselekményét testi sértés büntettének [Btk. 164. § (1) bekezdés, **(3) bekezdés**, (8) bekezdés 2. fordulat] **minősíti.**

A szabadságvesztés tartamát **3 (három) év 6 (hat) hónapra**, a közügyektől eltiltás tartamát **4 (négy) évre enyhíti.**

A vádlott legkorábban a büntetés **kétharmad részének kitöltését követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott személyi adatai közül a fogvatartás helyének megjelölését **mellőzi.**

A vádlottat **szabadságvesztésre ítéltnek tekinti**, melyet börtönben kell végrehajtani.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárás során felmerült **25.400.-(huszonötezer-négyszáz) Ft** bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettében [Btk. 164.

§ (1) bekezdése, (8) bekezdés 2. fordulat]. Ezért a vádlottat 4 év 6 hónap börtönre és 5 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből leghamarabb annak kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által 2013. év április hó 9. napjától 2014. év február hó 25. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

A Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.519/2013/1-6. tételszám alatt kezelt bűnjelek lefoglalását megszüntette és az 1. tételszám alattit megsemmisíteni, míg a 2-6. tételszám alatti bűnjeleket a vádlottnak kiadni rendelte.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 264.629,- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést, egyezően a kiszabott büntetés enyhítése érdekében, a védő továbbá a főbüntetés vonatkozásában a Btk. 38. § (3) bekezdésében foglaltak alkalmazása végett, illetve a bizonyítási indítvány elutasítása miatt.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.226/2014/1/II. számú átiratában az elsőfokú ítélet megváltoztatását és azt indítványozta, hogy az ítélet tábla a vádlottat börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítéletnek tekintse, egyebekben hagyja azt helyben.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen arra hivatkozott, hogy a sértett provokatív, félreérthető mozdulatot tett, továbbá utalt arra, hogy amennyiben a sértett teljesen egészséges, úgy nem keletkeztek volna a rögzített sérülései. Továbbra is indítványozta a Btk. 38. § (3) bekezdése alapján a büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről való rendelkezés alkalmazását. Ezzel kapcsolatban nem osztotta a főügyészi átiratban írtakat. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vádlott fennálló igazolt betegségét nem kellő súllyal vette figyelembe a büntetés kiszabása során.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket részben, az enyhítésre vonatkozóan ítélte alaposnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési kötelezettségének eleget tett és az ügy tárgyát képező releváns tényekre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben a bizonyítást lefolytatta.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is vizsgálat alá vette és azok mérlegelésének eredményéről számot adott.

Indokolása megfelelt az iratok tartalmának és a logika szabályainak is.

Osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróságnak a vélt jogos védelem hiányára vonatkozó álláspontját. A vádlott az eljárás folyamán a bírósági tárgyaláson ugyan bűnösnek vallotta magát, azonban ennek ellenére védekezése jogos védelmi, illetve vélt jogos védelmi helyzetre történő hivatkozás volt.

E szerint a vádlott azon állítását, hogy miután a sértett „beszölt neki, fenyegette, hangoskodott vele szemben”, úgy érzékelte, hogy támadólag lépett és nyúlt felé, mire felugrott és meglökte, több bizonyíték is cáfolta, így a videókamera felvétel, illetve 1. sz. és 2. sz. tanúk vallomása is. A felvételen rögzítésre került, hogy a sértett kizárólag a kezével gesztikulál, azonban ez nem a vádlott felé nyúlva történt, hanem a teste mellett tartott kézzel, úgy, mint aki valakinek magyaráz valamit és eközben a kezével mutogat. A sértett felső testével félig a vádlott felé fordult, kezét pedig saját teste mellett emelte meg, de az derékmagasságon nem jutott túl, utána pedig lefelé indult el, mikor a vádlott hirtelen felpattant és elkövette a cselekményt. Így a vádlott testi épségét közvetlenül fenyegető jogtalan támadás nem történt, az adott szituációt nem lehetett ezzel fenyegető helyzetnek sem vélni, s ezért a jogos, vagy vélt jogos védelmi helyzetre hivatkozás nem foghatott helyt.

Az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta annak, hogy miért nem tartotta szükségesnek az igazságügyi orvosszakértők megidőzését azon kérdés tisztázása érdekében, hogy a sértett korábbi megbetegedése és aorta repedése kapcsán kialakulhatott-e olyan speciális érfal elvékonyodás, amely - a vádlott magatartásán túl - közrejátszhatott a halálos eredmény bekövetkeztében. Azt a másodfokú bíróság is osztotta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást az általa elfogadott bizonyítékokkal összhangban állapította meg, amelyet az ítélet tábla az iratok egybehangzó adataira figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján mindössze azzal egészítette ki, hogy a vádlott munkahelye a (gazdasági társaság megnevezése).

Egyebekben az elsőfokú ítélet tényállása helyes és hiánytalan, ezért az említett kiegészítéssel a másodfokú eljárásban is irányadó volt. További bizonyításnak helye nem volt.

Az irányadó tényállás alapján helyes a vádlott bűnösségének megállapítása és cselekményének testi sértésként való minősítése is törvényes.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság részben önellentmondásosan, részben hiányosan adott számot a vádlott terhére rótt bűnösségi formákról, illetve elmulasztott állást foglalni a tekintetben, hogy a testi sértés bűncselekményének melyik alapesete állapítható meg.

Az elkövetés módjából, abból, hogy a vádlott a sértett támaszkodó lába mögé lépve azt hátulról kitámasztotta és közben a sértettet mindkét kezével nagy erővel lendületesen hanyatt lökte, kizárólag az állapítható meg, hogy egyértelműen a hanyatt lökését célozta a cselekmény. A lökés nagy erejéből a vádlottnak reálisan számolnia kellett azzal, hogy a sértett 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedhet a cselekménye következtében. Ennek a lehetőségébe azonban belenyugodott, vagyis a Btk. 164. § (3) bekezdésében foglalt súlyos testi sértés alapesetét valósította meg a vádlott, a súlyos sérülésre vonatkozó eshetőleges szándékkal.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 5. oldal első bekezdésében ezen bűnösségi formát állapította meg a vádlott terhére, ugyanakkor a 6. oldal utolsó bekezdésében a testi sérülésre irányuló egyenes szándékot említ, amely egyrészt téves jogi következtetés, másrészt ellentétes az előző helyes megállapításával.

Nem foglalt állást továbbá a tekintetben, hogy a vádlott szándéka 8 napon belül, vagy 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására terjedt ki, ezért az ítélet tábla ezeket ezúton helyesbítette, illetve pótolta.

Az elsőfokú bíróság mindezekben túlmenően a halálos eredményt illetően mindössze azzal az indokolással állapította meg a gondatlanság hanyag formáját, hogy a súlyos eredmény lehetősége nem merült fel a vádlottban. Ez az érvelés azonban hiányos és önmagában nem alapozza meg a halálért való büntetőjogi felelősséget.

A Btk. 8. §-a szerint gondatlanságból követi el a bűncselekményt, aki előre látja cselekményének lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában (ún. tudatos gondatlanság), vagy cselekménye lehetséges következményeit azért nem látja előre, mert a tőle elvárható figyelmet, vagy körültekintést elmulasztja (ún. hanyagság).

Hanyagság csakis akkor állapítható meg, ha annak mindkét feltétele megvalósul; így objektíve a gondosságra való kötelesség és szubjektíve a köteles gondosságra való képesség, amely feltételek együttesén alapul az elkövetőtől elvárható előreláthatóság.

A vádlott bár valóban nem látta előre azt, hogy nemcsak súlyos, de halálos sérülést is szenvedhet a sértett a magatartása következtében, azonban ezen előrelátás hiányát az okozta, hogy elmulasztotta a tőle elvárható figyelmet és körültekintést, amelyek tanúsítása esetén számolhatott volna azzal, hogy egy nagy erejű hanyatt esés

következtében a sértett úgy beverheti a fejét a kemény padlózatba, hogy akár halálos sérülést is szenvedhet. A cselekménye eredményére ezért kiterjed a hanyagsága, amely a Btk. 9. §-a alapján megalapozza az eredményért való felelősségét.

Az elsőfokú ítélet jogi indokolása a fentiekkel együtt vált helyessé és teljessé.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróságnak pótolnia kellett azon állásfoglalást, hogy a testi sértés bűncselekményének melyik alapesete valósult meg, ezért ebben a körben a minősítést a rendelkező részben írtak szerint meg kellett változtatnia.

Az elsőfokú bíróság által helyesen számba vett bűnösségi körülmények annyiban szorultak kiegészítésre, hogy további enyhítő körülmény a sérülés okozására irányuló szándék eshetőleges volta és az, hogy a halálos eredményre a gondatlanság enyhébb formája terjed csak ki (56/2007. Bkv.II/10.).

Az enyhítő körülmények kiegészítésére, valamint arra is figyelemmel, hogy súlyosító körülményt a másodfokú bíróság sem észlelt, az egyébként törvényes nemű szabadságvesztésnek, a középértékhez - 5 év - közeli tartamát, illetve a közügyektől eltiltás tartamát is enyhítette. Ez utóbbit illetően a jogi indokolását azzal egészítette ki, hogy a cselekmény személy elleni erőszakos jellege indokolta annak alkalmazását.

Az ítélet tábla nem talált olyan különös méltánylást érdemlő okot, amely a büntetés fele részének a letöltése utáni feltételes szabadságra bocsáthatóságról való rendelkezés [Btk. 38. § (3) bekezdés] alkalmazását eredményezhette volna, ezért az ezt célzó fellebbezés eredménytelennek bizonyult.

Osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróságnak az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény alkalmazandóságára vonatkozó álláspontját, amely törvény szövegezésének megfelelően helyesbítette a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó rendelkezést.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott személyi adatai között feltüntette a fogvatartás helyét. A Be. 258. § (2) bekezdés b) pontja értelmében az ítélet és az ügydöntő végzés rendelkező része tartalmazza a vádlott nevét és személyi adatait. A Be. 117. § (1) bekezdése értelmében a terhelt fogvatartásának helye nem tartozik a személyi adatai közé, ezért azt a másodfokú bíróság mellőzte a személyi adatok közül.

Helyesbítette továbbá a szabadságvesztésre ítélettel kapcsolatos megfogalmazást.

A Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámította.

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőjének jelenléti díjával 25.400,- Ft bűnügyi költség merült fel, amelynek a megfizetése alól a másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) és (2) bekezdése alapján mentesítette az enyhítés végett eredményesen fellebbező vádlottat.

Az ítélet elleni fellebbezés kizártságának a megállapítása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapszik.

Szeged, 2014. szeptember 11. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.264/2014/9. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.964/2013/19. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. szeptember 11. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke